

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΝΤΟΛΛΕ'Υ

ΟΛΩΣΔΙΟΛΟΥ ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ

κυρία Λεροτυριέ ήταν πολύ πρωτότυπη γυναίκα. Γιατί; Γιατί, άπλούστατα, ήταν ηλικιωμένη και όμως είχε... άσπρα μαλλιά!

Υπάρχουν, θά μου πητε, πολλές ηλικιωμένες κυρίες στο Παρίσι. Βεβαίωτα! Τα μαλλιά τους όμως είνε τής μιάς κόκκινα, τής άλλης ξανθά, τής άλλης κατάμαυρα. Καμιά ηλικιωμένη δεν έχει στην εποχή μας άσπρα μαλλιά.

Η κυρία Λεροτυριέ είχε παντρευτεί τρεις φορές κ' είχε χηρέψει άλλες τρεις. Οί σύζυγοί της, άνθρωποι τού κόσμου, με λαμπρή ανατροφή, ήσαν κατόπιν τού άλλου για τού μεγάλο ταξείδι, πριν απ' αυτήν.

Οί τρεις γάμοι της τής είχαν δώσει μιά αθηνεία αδιαφιλονίκητη απ' όλα τά ζητήματα πού αφορούν την τόσο λεπτή ύπθεση τού γάμου. Ήταν ο διαιτητής και ο πολύτιμος σύμβουλος στον εύρωστο κύκλο τών έκλεκτων σχέσεων της.

Μέσα στά σαλόνια, σμήνος δλόκληρο από νεαρές δεσποινίδες κρεμόταν κυριολεκτικά από τά χείλη της, όταν έβινε τής πολύτιμες συμβουλές της για την εύτυχία τών ανδρών, όμως καρπούς τής πείρας της.

Ανάμεσα σ' αυτά τά ωραία κορίτσια, πού σχημάτιζαν έναν χαριτωμένο και αξιολάτρευτο κύκλο γύρω στην αναπαυτική πολυθρόνα της, ή 'Ορτανσία Μπεκέ, κόρη τού πλουσιωτάτου «Μπεκέ, έδωδία και άπαικίακά, πώλησις γονδρική, την άκουγε με περισσότερο ευλάβεια και προσοχή απ' όλες τής άλλες.

Η 'Ορτανσία ήταν ξανθή, ροδόλευκη και αξιολάτρευτη. Μόλις τότε άνοιγε τά γοητευτικά μάτια της στο παραθύρι τής ζωής, προσπαθώντας να καταλάβη τους κινδύνους και τίς χαρές πού την περίμεναν.

Όταν μιά κοπέλλα είνε τόσο ωμορφή, έλεγαν γι' αυτήν ή καλές της φιλονόδες, δεν είνε δύλοιο άπαραίτητο να είνε έξυπνη. Και πράγματι, ή 'Ορτανσία έκανε πάντα μεγάλη έντύπωση, παρ' όλο τού μέτριο πνεύμα της. Οί γονείς της ήσαν ξετρελλαμένοι μαζί της και ζούσαν για νά ικανοποιούν και τίς παραμικρότερες ήλιτροπιές της.

Εκείνη τή μέρα, κατά τή συνήθειά της, μιλούσε πάλι ή κυρία Λεροτυριέ, έλεγε διάφορα σοφά και πολύτιμα διδάγματα κ' ή 'Ορτανσία την άκουγε, προσπαθώντας ν' άποτυπώση καλά κάθε τής λέξι μέσα στο τριχαριτωμένο, δλόξανθο κεφαλάκι της:

—Τό σπουδαιότερο ζήτημα τού γάμου, παιδιά μου, δεν είνε ούτε ή φυσική εμφάνισις, ούτε ή περιουσία, αλλά ο χαρακτήρας τού άνδρος, με τόν όποιον πρόκειται να περάσει μιά γυναίκα δλόκληρη τή ζωή της. Κι' αυτό είνε τό δυσκολώτερο νά τό καταλάβη μιά νέα.

—Μά, δεν νομίζετε, κυρία, είνε δειλά, κοκκινίζοντας ή 'Ορτανσία, πώς ο καιρός τών άρραβώνων είνε άρκετός για νά καταλάβη μιά κοπέλλα τόν χαρακτήρα τού μνηστήρος της; Άν όρθι πού δεν είνε δυνατόν νά συμφωνήσουν, νά ζήσουν εύτυχισμένοι και μισιασμένοι μαζί, μπορεί νά πάρη πίσω τού λόγο της...

Η κυρία Λεροτυριέ χαμογέλασε με καλωσύνη.

—Άθωά μου 'Ορτανσία, τής αποκρίθηκε, πρέπει να θάλεις καλά στό κεφαλάκι σου, παιδί μου, πώς όσο βαστάει ή περίοδος τών άρραβώνων, όλοι τους κρούουν με την μεγαλύτερη προσοχή τόν πραγματικό τους χαρακτήρα. Θά μπορούσα μάλιστα να πω κάτι περισσότερο: κάθε άρραβωνιαστικό, στους κύκλους μας έννοω, δείχνεται δλωσδιόλου αντίθετος απ' ό,τι θά φανερωθή άργότερα, όταν θά γίνη σύζυγος. Σάς παρουσιάζουν έναν νέο, κι' αυτός δείχνεται ευγενέστατος, περιποιητικώτατος, αισθηματικός, γλυκός, σάς φορτάνει καθημέρα λουλούδια και μπιζού, σχεδόν δεν κανίζει δύλοιο, ουχαίνεται τά ποτά κι' ότε πατά ποτέ στις λέξεις. Τόν παντρεύετε και, κράκι! όλα αλλάζουν μονομιάς. Ο κύριος γίνεται άπότομος, φιλάργυρος, χαρτοπαίκτης, μέθυσος, δεν σκοτίζεται δύλοιο για σάς και θρωμάει κοπτό σαν γέρο-ναυτικός.

—Τί μεγάλες αλήθειες πού λέτε!... στέναξαν από τά διπλανά καθίσματα μερικές παντρεμένες κυρίες, κουνώντας θλιβέρα τά κεφάλια τους.

Μ' αυτή την ένίαχυσι, ή κυρία Λεροτυριέ έβγαλε τό συμπέρασμα της:

—Πρέπει να ξέρετε, ότι ο άντρας, όταν παντρευτεί, έχει πάντα τόν αντίθετο χαρακτήρα από αυτόν πού δείχνει άρραβωνιασμένος. Παίζει με κλειστά χαρτιά ο καινούργιος, στην εποχή τών

άραβώνων. Κι' έπειτα, μετά τόν γάμο, φανερώνεται δλωσδιόλου αντίθετος.

—'Ολωσδιόλου τού αντίθετο! 'Ολωσδιόλου τού αντίθετο! ψιθύρισε ή 'Ορτανσία.

Και μιά παράξενη λάμψη φώτισε τά παρθενικά της μάτια.

...Είμαι καταγοητευμένη, μικρή μου 'Ορτανσία, πού μαθαίνω τους άραβώνες σου με τόν κ. Γουσταύο Σαρμέν και δέχομαι μ' ευχαρίστησι την πρόσκλησι σας για τό άπομινό τραπέζι. Έτσι θά γνωρίσω και τόν μνηστήρα σου.

Και ή κυρία Λεροτυριέ φίλησε στοργικά τή νέα στά δλόδροσα ροδόλευκα μάγουλά της.

Οί Μπεκέ, μπαμπάς και μαμά, δεν ήσαν δύλοιο πρόσχαροι κείνο τού θράδου. Θάβλεπε κανείς πώς έβδιναν τραπέζι ύστερ' από κηδέια κι' όχι για τόν άρραβωνιαστικό τής μοναχοκόρης τους.

—Είστε εύτυχισμένοι πού παντρεύεται ή κόρη σας; τούς ρώτησε ή κ. Λεροτυριέ.

—Τί να σας πούμε, κυρία μου. Άφού ο Γουσταύος άρέσει τής 'Ορτανσίας, έμάς πρέπει να μάς περισσέη. Αυτή θά τόν παντρευτεί, αίτη θά ζήσει μαζί του.

—Ναι, να! Δίληο έχεις... Άλλά...

Χτύπησαν ή όχτώ, κατόπιν όχτώ και τέταρτο, έννά και ο άρραβωνιαστικός δεν φαίνεται.

Η κ. Λεροτυριέ κι' οί Μπεκέ έχασαν τό χρώμα τους απ' την πείνα.

Η 'Ορτανσία όμως φαίνονταν τρισευτυχισμένη.

Επιτέλους! άνοιξε ή πόρτα και παρουσιάστηκε ο Γουσταύος.

Ο κ. Γουσταύος Σαρμέν. Η κ. Λεροτυριέ.

Ο Γουσταύος ύποκλήθηκε άρκετά θαθεία και με δυσκολία άνασηκώθηκε. Ήτανε κατακόκκινος, φαίνονταν λιγάκι αστασιωμένος.

—Ενθουσιασμένος για την γνωριμία σας. Με συγχωρείτε πού άργησα λιγάκι. Έμπλεξα, θλάπετε πάλι, με την παληοπαρέα μου και τράβηξα μερικά για την όρεξι. Θά πεινάει, πιστέω. Έμπρός, στό τραπέζι. 'Ορτανσία, κουνήσου, στό τραπέζι, είπα! Πάρε κι' αυτά τά κόκκινα τριαντάφυλλα.

—Τό παληόπαιδο! είπε ή 'Ορτανσία. Ξέρει πώς δεν μ' άρέσουν τά κόκκινα τριαντάφυλλα...

Μόλις άκουσε τά λόγια αυτά ο άρραβωνιαστικός, άρπαξε τό μπουκέτο, άνοιξε τό παρόμβρο και τό πέταξε στό όδρομο αιάραχος.

Η κ. Λεροτυριέ άνοιγε τά μάτια της διάπλάτα και μεγάλα, σαν τά πιάτα πού έξακολουθούσαν να τούς περιμένουν στην τραπέζια.

Στό τραπέζι, ο Γουσταύος έφαγε σαν χαμάλ, χωρίς δύλοιο να περιποιηθή ούτε και να προσέη καν την 'Ορτανσία. Μετά τό φαγητό, πήρε κατά μέρος την μνηστή του.

—Οί έραυτευμένοι έχουτε θέβασα τά δικά τους, σκέφτηκε ή ηλικιωμένη κυρία, χαμογελώντας με έπιείκεια.

Σηκώθηκε ώστόσο να τούς πη μιά-δύ λέξεις, ιδιαίτερας. Καθώς πλησίασε όμως, άκουσε ξαφνικά τόν κρότο ενός δυνατού χαστουκιού κι' είδε την 'Ορτανσία να πουντράρη τό μάγουλό της.

—Πρέπει να φεύγω τώρα εγώ, είπε ύστερ' από λίγο ο νέος. Με περιμένουν στη λέσχη. Χτές έχασα δεκαπέντε χιλιάδες και φατρίζονται πώς θά με γδύσουν και σήμερα. Γεια σας!

Όλοι άπόμειναν κατάπληκτοι, άφωνοι!

Η 'Ορτανσία όμως έλαμπε δλόκληρη.

—Τί εν' αυτά, παιδί μου, τής είπε τότε ή κ. Λεροτυριέ. Αυτόν διάλεξε για σύζυγό σου; Σκέφτηκε καλά;

—'Ο! να! πολύ καλά, κυρία.

—Μά αυτός, παιδί μου, είνε άλκοολικός, άπότομος, χαρτοπαίκτης και δεν ξέρω τί άλλο!

—Ναι!... 'Ο! αυτά όμως πού είπατε, με πειθουν πώς έξασφαλίζω την εύτυχία μου, κι' αυτή την τόσο σοφή σκέψι την όφειλω σέ σάς, αγαπητή κυρία.

—Σέ μένα;

—Βεβαίωτα. Άν ο άρραβωνιαστικός μου είνε έτσι πού τόν περιγράψατε, μπορώ να είμαι ήσυχη, πώς ο άντρας μου θά είνε φρόνιμος, οικονομός, γεμάτος τρυφερότητα και χάδια.

—Δεν σέ καταλαβαίνω, κόρη μου...

—Μά, πώς δεν με καταλαβαίνετε; Σεις δεν μάς λέγατε πάντα, πώς ο σύζυγος παρουσιάζεται πάντα δλωσδιόλου αντίθετος από κείνο πού φαίνεται όσο διαρκούν οί άρραβώνες;

Τά φασαμέν τής κ. Λεροτυριέ τής έβγαλαν από τό χέρι της κι' έγιναν θρύμματα. Αυτή τή έφαρμογή τής διδασκαλίας της, δεν μπορούσε ποτέ να την φαντασθή!

—Σκέφθηκε καλά, κόρη μου!...